

**Міхась
БОЛСУН**

Нарадзіўся 23 лютага 1942 года ў вёсцы Балсуны Чачэрскага раёна. Скончыў факультэт педагогікі і методыкі навучання Гомельскага дзяржаўнага ўніверсітэта (цяпер імя Ф. Скарыны) і аддзяленне журналістыкі Мінскай ВПШ. Працаваў рабочым саўгаса, загадчыкам бібліятэкі, настаўнікам. З 1965 года – на журналісцкай працы. Быў намеснікам рэдактара чачэрскай райгазеты, галоўным рэдактарам буда-кашальёўскай раёнкі. Доўгі час працаваў старшым рэдактарам і загадчыкам аддзела ў Гомельскім абласным тэлеграфна-радыёаб'яднанні. Член Саюза пісьменнікаў Беларусі і Беларускага

саюза журналістаў. Выпусціў пятычныя зборнікі «Яблыня ў фане», «Там, дзе задумлівы Сож», «Спатканне з поўняй», «Пад сузор'ем дабрыві», дакументальную кнігу «Чачэрскі след у навуцы». Укладальнік пятычнага зборніка «Далоні цёплых зямлі». Лаўрэат міжнароднай прэміі Баяна, абласнога літаратурнага конкурсу імя Івана Мележа. Лаўрэат абласной літаратурнай прэміі імя К. Тураўскага, Анатоля Грачанікава. Узнагароджаны знакам СІБ «За ўклад у беларускую літаратуру». Ганаровы член Саюза пісьменнікаў Беларусі. Ганаровы грамадзянін Чачэрскага раёна, укладальнік Ганаровай граматы Акадэміі навук Беларусі. Жыве ў Гомелі.

З ІХ ПІСАЦЬ БЫ АБРАЗЫ...

Не модна мой радок гучыць,
Ды як жа з памяці мне сцерці
У шлуг запрэжаных жанчын,
На полі бой з галоднай смерцю?
Былі ж прыкметаю гадоў
Пустыя свірны і кадушкі,
І слёзы горкія ўдоў
Хавалі мокрыя падушкі.
Худыя дзеці, нібы цень,
У маці лустачку прасілі.
Пусты ж не песціў прападзень,
Трывалі ўдовы, што ёсць сілы.
Жылі суседзі, бы радня,

Адзінай, дружнай талакою.
Была ж у сэрцах дабрыва,
Цяпер не стрэнешся з такою.
Зярняты сеялі вясной
І жыта жалі гуртам, з песняй.
Яе вяртае памяць зноў,
Як чую птаха ў паднябессі.
... Душа бабуль – чысцей расы,
Хоць моц і спрыт ужо не тыя.
З бабуль пісаць бы абразы
За справы іхнія святых.

Месяц зоры збірае на вечы.
Ноч на лодцы яго прыплыве.
Сож малітву вячэрняю шпэпча,
Адбівае паклоны траве,
Што прыбегла вясною пагрэцца
І жыве ля гаючай вады.
Салаў'і шчодра радуюць сэрца,
Льюцца спеваў каленцы-лады.
Адзінокі ліхтар жоўтай бэрай
Ля прычалу навіс ўтары.
Хвалі шчыра цалуюць свой бераг
Покуль барва не ўспыхне зары.
Сож тады скіне коўдру туману.
Ранак мыцца сюды прыбязыць.
Першы промень стралою зламанай
Згубіць след у падводнай цішы.

Пражыты дзень —
Касцёр патухлы,
Які аддаў спаўна цяпло.
... Халодны вокам месяц круглы
Глядзіць на соннае сяло.
Іду занозна каля рэчкі.
Лчых туману сырадой.
Гю водар дзікае парэчкі,
Што густа льецца над вадой.
Вярба лапача тут аб нечым.
Дзяркач не змог начлег знайсці.

...А роздум доўжыцца аб вечным
І Богам дадзеным жыцці.

Зноў журбою на струнах дажджоў
Зацягнулася восені песня,
І на крылах кліны жураўлёў
Радасць цёплую ў вырай панеслі.
І звіняць звонкай меддзю лісты
Па-над сцежкамі ў вальсе апошнім,
А туман абдымае густы
Схаладнелую, рыжую пожню.
І зайздросціць кастрам пастухоў,
Дзе пахучая бульба пячоцца
Нават сонца. Яно раніцой
І не супраць само пагрэцца.

Нашто лічыць пражытыя гады,
З нябыту іх ніхто не верне?
Пакуль жывеш – гадуй дзяцей, сады
І дабрыні сей шчодра зерне.
Калі збяжыць жыццё, нібы вада
Нашчадак, можа, светла ўспомніць.
І гэта будзе лепшы помнік
Тваім турботным на зямлі гадам.

